C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Umirani_podle_Andrea_F.pdb

PDB Name: Umírání podle Andrea F
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Umírání podle Andrea F.

Město bylo poničené válkou a zůstali v něm jenom ti nejslabší. S nepřítomnými pohledy posedávali na nárožích, prohrabávali dávno vyhaslá spáleniště a na dětských kočárcích převáželi vodu a potraviny od překupníků.
I my jsme chtěli sehnat něco k jídlu a teplé oblečení před nadcházející zimou. Ploužili jsme se kolem ruin domů, ale ne zase příliš blízko nich, celí nervózní a dychtiví odsud co nejdřív zase vypadnout.
Na rohu náměstí jsem uviděl veřejný informační panel. Dotyková klávesnice fungovala, přístroj byl konstruovaný tak, aby odolal útokům chuligánů. Trvalo chvíli, než jsem zformuloval svou otázku a vzápětí jsem dostal odpověď: zatím poslední odlet planetoletu Normandia se uskutečnil čtvrtého května roku sedmdesát šest.
Od té chvíle jsem znal den, ve kterém jsem před lety odešel z domova. To datum pro mne bylo důležitější než důvody, pro které jsem tenkrát odešel i proč se zase vracím. To datum bylo jediným záchytným bodem v nepřehledném světě. Nevěděl jsem, že začíná čtvrtý květen. Nestaral jsem se o kalendář.
Vynalezl jsem novou hru. Vyskočil jsem na kolejnici, pořádně se odrazil, došlápl na pražec, druhý skok, třetí… po pátém skoku jsem už stál na protější kolejnici, balancoval, mával rukama a snažil se nespadnout. Několikrát se mi to i podařilo. Potom jsem ucítil vibrace. Vlak přijížděl.
Z čelního pohledu se lokomotiva podobala býkovi s desítkami banderill zabodnutých do hřbetu. To byla tykadla zkoumající, zda je průjezdný profil volný. Ustoupil jsem z dosahu tlakové vlny, která se hnala před vlakem a ničila vše, co stálo v cestě.
Rozběhl jsem se podél trati ve směru jízdy. Tohle nebylo zase tak nejlepší místo pro naskočení, trať sice zahýbala téměř do pravého úhlu, když obcházela pohoří, a vlak musel zvolnit, ale stále to ještě nebylo příliš bezpečné. Kolem se přehnala lokomotiva, vysoká jako dvoupatrový dům a podobná nahrubo otesanému dubovému kmenu. Na četných výčnělcích a výstupcích vlály opuštěné bivaky feňáků, kteří se marně pokoušeli dostat do strojovny zvenčí. Dunění kol mě ohlušilo. Míjely mě vagóny a z vnějších ochozů mávali nějací lidé. Pokusil jsem se ještě zrychlit. A pak jsem skočil.
Náraz. Ale zůstal jsem zachycený na šikmém rastru, který kryl kola a byl tam právě pro tenhle způsob nastupování. Nabíral jsem vzduch do plic a odfukoval kapičky potu z horního rtu. Z ochozu se naklonil drobný snědý mužík, podal mi ruku a pomohl mi nahoru.
Nebyl tam sám. Spolu s ním cestovala ještě jeho tlustá žena a asi šest dětí, všechny černovlasé jako taťka, oblečené do lehkých bílých šatů. Museli strávit na vnějším ochozu už řadu dní, nedostatečně kryti proti větru, slunci i dešti plachtovými zástěnami. Kdoví, kam měli namířeno, snad slyšeli, že se na severu rozdávají pozemky, snad chtěli navštívit bratrance v Indii. Možná chtěli, po vzoru dávných poutníků, osídlit (prý) vylidněný jih Afriky. V každém případě už ale měli cesty plné zuby a koukali po mně mandlovýma očima, jestli mám kartu, otevřu dveře a pustím je dovnitř do sucha, tepla a k bufetovým skříním.
Já jsem magnetickou kartu měl. Před léty jsem ji koupil ve velkém městě Kora od jednoho opilého feňáka. Takže jsem ji vyndal, škrtl s ní o zámek a dveře se rozjely.
Mužík zkušeně zakryl dlaní čidlo, matróna chytla dvě nejmenší děti pod křídla a ostatní strkala před sebou. Jenže vzápětí mužík uskočil a něco mi s velice nepříjemným zapištěním prolétlo kolem ucha do volné pláně, další projektily se už odrážely od pancíře opět zavřených dveří, naštěstí jinam, než jsem stál.
Dostal jsem se přímo doprostřed feňácké hry, která se přenesla mimo kupé. Oranžový balónek slunce stoupal vzhůru a chladný vítr pročesával polehávající trávu. Kromě mé maličkosti byla v pláni k vidění už jen linie trati, temná jako cesta do pekel. Byl jsem nevyspalý a bolela mě hlava, celou noc jsem proklímal s tváří přitisknutou ke kolejnici. Vlak měl už téměř celý den zpoždění, tahle skutečnost něco znamenala, jenže já jsem nevěděl co. Kousek za obzorem se nacházelo místo, ve kterém jsem prožil celý svůj dosavadní život. Ti, kteří tam zůstali, už mě jistě hledají, pokud mě dostihnou, budou mluvit o Zodpovědnosti a Povinnosti a já nebudu mít sílu pokračovat v cestě, která sotva začala.
Tiskl jsem se k podlaze a snažil se kontrolovat svůj strach, zatímco kolem pršelo žhavé olovo a valil se barevný dým. Tahle parta byla v pěkném rauši, že opustila kupé, nejspíš teď budu svědkem hromadné rituální sebevraždy podle regulí Andrewa F. a mne přiberou také.
Zrovna jsem šátral pod bundou a uvažoval, jestli mám vytáhnout kudlu nebo hvězdici, když se z kouře vynořila polonahá postava s automatem v ruce. Plavně přeskočila rozstřílené sedačky, dopadla na mne a zalehla celým tělem. „Klid, příteli. Ochráním tě.“ Měl jsem prostě kliku.

Neznámý ochránce se mi během té vteřiny, ve které se nesl přes sedadla, navždy vtiskl do paměti. Typický feňák ve volných kalhotách a těžkých botách, kolem ostříhané hlavy obtočený šátek. Na vytrénovaných prsních svalech bez jediného chloupku měl vytetovanou lebku s písmeny A a F v očních důlcích. Zespodu mi připadal mohutný, ale pak se ukázalo, že to byl vlastně prcek.
Spokojeně jsem si pod ním ležel a poočku si prohlížel vnitřek vlaku. Jestli mám zařvat hned zkraje, říkal jsem si, podívám se alespoň, kvůli čemu jsem se tak honil.
Dým v chomáčích odplouval k ventilátorům pod vysokým stropem. Přehlédl jsem vnitřní chodbu, desítky a desítky metrů dlouhou, čas od času přerušenou skupinami sedaček a bufetovou skříní pro ty nejchudší, na kterou nikdo nepotřeboval kartu. Jako bych se jedním krokem přenesl do jiného světa, kde i světlo se řídí odlišnými zákony. Nepostřehl jsem, odkud přichází, ale bylo ho dost a mělo zvláštní namodralou barvu.
Průhlednost stěny kupé naproti mně, vzdálené asi čtyři metry, byla stažena někam ke středu, uvnitř jsem rozeznával křesla, uskupená do půlkruhu, zapnutou fungující televizi a nezřetelné pohyby. Tam byli tedy Lovci a ten, který na mně ležel, byl Vlkem. Dveře do kupé byly udržovány v pootevřené poloze vzpříčenou oboustranně broušenou dýkou.
V tom modravém světle jsem zahlédl, jak se za nejbližší bufetovou bednou vysunuje vodovodní trubka, nepochybně naládovaná výbušným travním hnojivem a ocelovými maticemi.
„Za tebou!“ sykl jsem.
„Mlč, příteli. Neměj strach. Jsem s tebou!“ Nechtěl to vědět, dodržoval pravidla Hry příliš poctivě a proto nepoužil zprostředkovanou informaci. Tiskl se ke mně a mírně se vlnil do rytmického otřásání podlahy – to se snažil co nejúsporněji vytáhnout z kapsy další plynový granát. Plně se soustředil na svůj vrcholný výkon: utrhnout zuby pojistku, vhodit granát do kupé, skočit tam a – postřílet ty krysy!
Ten složitý a pečlivě vypočítaný pohyb se podařil jen do poloviny. Ve chvíli, kdy házel granát, trubka nadskočila. Prudký vítr zalistoval v jeho tkáních a já zespoda zahlédl, jak vypadají játra a plicní hrot. Stihl jsem se převalit, rozbité tělo dopadlo vedle mne.
Zpoza bufetové skříně vystoupila vysoká, dohola ostříhaná dívka, odhodila trubku a vykřikla: „Konec Hry!“
Nevěděl jsem, zda se mám dívat na vlnění pod jejím černým tričkem, když k nám běžela, nebo do šednoucí tváře svého „ochránce“. Byl vlastně velmi mladý, nejvýš šestnáct let. Náhle kolem stálo plno lidí – ostatní hráči i běžní cestující, tuláci, cestovatelé, vystěhovalci a také feňáci bez skupiny. Dívka klečela u Vlka, kterému přikryli břicho záclonou a píchli injekci proti bolestem: „Měl jsi nejlepší koncovku, jakou jsem kdy viděla. Fakt, Viku. Přesně podle A. F., to se jen tak nepodaří,“ hladila ho po tváři.
Byla to perfektní samice, obtažená v přiléhavých černých kamaších, jenže nebyla pro mne. Nestál jsem jí za pohled, když jsem jí tam dýchal za ucho a díval se, jak postřelený chlapec chroptí, plive chomáčky růžové pěny a… není to pěkné, když člověk umírá.
Když vyhazovali mrtvolu z vlaku, prosmýkla se dovnitř ta bíle oblečená snědá rodina z vnějšího pláště. Tatík obhlédl situaci a hnal děti co nejdál od kaluže krve. Ještě mnohokrát jsem je pak registroval, jak postávají u vzdálené skříně a nechávají si plnit misky něčím dobrým.
Velitelem feňácké skupiny byl podsaditý černoch s bělavou záprstní kůstkou v nosní přepážce. Schoval Vlkovu kartu do svého pestrého hábitu, vytáhl nůž blokující dveře kupé a stěna se za skupinou zavřela. Zprůhlednili stěny všech místností kupé, které obsadili, dokonce i umývárnu a záchod, protože feňáci bývají absolutní exhibicionisti. Rozložili se do křesel. Vysoký vousatý Viking tloukl pažbou automatické pušky do barpultu, až vypadly nějaké cigarety. Potom mlčeli, kouřili a já se díval na tu holohlavou dračici, silnou jako kobyla a s reakcemi nejméně o řád rychlejšími než byly ty moje, pro kterou jsem neexistoval.
Úklidový systém smyl krev, čumilové se rozešli a mimo mne tam zbyl ještě jeden osamocený feňák. Typově byl podobný té snědé rodině z vnějšího pláště (štíhlý, snědý, v bílém obleku), ale nehlásil se k ní. Pozdravili jsme se kmenovým feňáckým pozdravem a pak jsme se posadili pod nejbližší bufetovou skříň. Odhozená trubka tam stále ještě ležela. Krmili jsme se sladkou ovesnou kaší, pili horký čaj a bavili se o věcech, které nás zajímaly, o vlaku, Hrách, pastech a o Andym F. Mluvil univerzálem dobře, ale se zvláštním přízvukem. Jak jsem později zjistil, měl na kartě slušný bonus, ale nepátral jsem, zda se jeho skupina navzájem vyzmizíkovala, nebo zda jede na kartu někoho jiného. Měl složité a dlouhé jméno, které začínalo nějak jako Harnid al Vajo el Kabir. Vyprávěl mi povídku, kterou objevil v databance města Cairo a jejímž autorem byl pochopitelně Andrew Fenn.
„Povídka ta říká o muži,“ snažím se rekonstruovat jeho zvláštní slovosled, „který vyslán byl do minulosti. To první byl pokus v čase cestovat, psal Andrew F. Muž ten ale ocitne se v jiném světě, který našemu pouze podobný je. V závěru povídky muž dozvědí se, že vybrán nebyl pro do minulosti cestu, ale pro reakcí testování z psychologického hlediska.“
Krátce a dobře, jednalo se o ranou povídku, ve které ještě Andy nepoužil svůj charakteristický závěr.
Andrew F. byl podle mého soudu excelentní programátor, ale jen průměrný spisovatel. To byl můj soukromý názor, který jsem ve vlaku raději neříkal nahlas. Své první povídky otiskl ještě před začátkem Odlivu. Psal žánr tehdy nazývaný vědecká fantastika, pojednávalo to o cestování časem, umělé inteligenci, osídlování vzdáleného vesmíru a o dalších věcech, které kdysi mohl soudný čtenář klidně označit za prakticky neuskutečnitelné. Aby zvýšil emocionální působení svých povídek, končil je obvykle násilnou smrtí svého protagonisty (protagonistů). Na tom nebylo nic divného, stejný trik používal například Shakespeare, v dobách před Odlivem většina lidí pokládala vlastní život za to nejcennější, co má, a nikdo se jim proto nepoškleboval. Jenomže Andrew F. byl technik a své příběhy tvořil téměř podle matematických rovnic. Namočil hrdiny do průšvihu a po klopotně probíhajícím ději je z něj zase elegantně vytáhl. Následná smrt byla strašně nelogická. Ve všem, co napsal.
Muselo ho to, Andrewa F., strašně žrát. Ne, že by mu něco vytýkala literární kritika, to ne, Andrew F. byl průměrným spisovatelem a nikdo se o něj příliš nezajímal. Čím déle Andrew F. psal, tím šíleněji a zbytečněji jeho postavy umíraly.

Když pronikl Andrew F. do lokomotiv dálkových vlaků, přeprogramoval ústřední počítače a povýšil umírání podle svého receptu za princip. To byl důvod, proč se jeho jméno stalo symbolem.
Uprostřed noci jsem se probudil. V modravém světle výbojek jsem spatřil tvář dívky, která zabila Vlka. Byla ode mne sotva dva metry, dělila nás jen průhledná stěna kupé. Nebýt špatně se hojící vyrážky, mohla ta tvář být velmi hezká. Dívka, které jsem v duchu začal říkat Dračice, ležela na zádech přehnutá napříč přes pohovku, temeno její hlavy se téměř dotýkalo podlahy. Pak se její ústa rozevřela, šlachy na krku napjaly, dívky smýkala hlavou ze strany na stranu a křičela, drásajíc ulámanými nehty pohovku. I její křik však zůstal uzavřen v kupé.
V tom samém rytmu, ve kterém kola vlaku narážela do spojů kolejnic, se nad dívkou zvedal a opět na ni dopadal černoch s kůstkou v nose, mohl jsem si detailně prohlédnout ozdobné zářezy v jeho napjaté kůži na lícních kostech. Nevypadal na Afričana, podle zeměpisného výukového programu ve školním počítači bych ho zařadil někam do jižních moří. Díval se na mne vytřeštěnýma očima, které nevnímaly, a na tělo dívky odkapávaly jeho sliny a pot.
Usnul jsem dřív, než dosáhli vyvrcholení.
Podruhé mě probudil závan chladného vzduchu. Vykotil jsem se z hnízda z přikrývek, vlakových záclon a rozbitých sedaček. Když jsem usínal, ležel můj přítel z města Cairo vedle mne, ale teď tam nebyl. Oblékl jsem zmačkanou bundu s kartou v kapse a vyšel na vnější ochoz.
Bylo chvíli před svítáním, obloha byla temně modrá a daly se na ní rozeznat už jen ty nejjasnější body. Hamid se opíral o zábradlí a sledoval, jak kolem v šeru proplouvají majestátní ojíněné jedle. Nad opuštěnou krajinou trčely zasněžené skalní útesy a připomínaly opuštěné výrobní haly. Roztřásla mě zima, opřel jsem se vedle Hamida a čekal na východ slunce.
Přítel mě uchopil za zápěstí a protože v rachotu kol nebylo rozumět slovům, ukázal na oblohu. Vlak sledovalo vznášedlo, ozářené paprsky slunce, které jsme my ještě neviděli. Pak se propadlo do šera, elegantně a bez zbytečných rektifikačních manévrů dosedlo na střechu jednoho vagónu způsobem, který se vysmíval zákonům setrvačnosti. Věděli jsme, že se ze zásobníků vznášedla právě sypou suroviny potravin, které dopravní systém ve střeše vlaku roznáší do všech bufetových skříní na chodbách i v kupé. Vlaky byly jediným pohyblivým místem, které mělo statut Zásobovaného bodu.
Vznášedlo nebylo tím, co Hamid vyhlížel. „Normandia!“ vykřikl vzrušeně. „Tam, Normandia, odlétá!“
Desítky planetoletů opouštěly v tom studeném jaru oběžnou dráhu kolem Země a odlétaly k planetě Nový svět, dříve nazývané také Rudá planeta nebo planeta Mars. Ve svých útrobách odnášely statisíce lidských jedinců, mužů i žen, kteří se už nikdy neměli vrátit. Namačkáni jako sardinky v křehkých skořápkách se uprostřed mrazivé noci vydali na cestu, která měla trvat téměř osm měsíců. Jeden každý z nich vlastnil nadprůměrnou tělesnou schránku, dokonalou fyzickou kondici, IQ nejméně 135 a certifikát, že on sám, ani nikdo z jeho blízké rodiny (až do třetí generace) neprodělal AIDS, tuberkulózu, žloutenku, choleru a tak podobně.
Pro kolonizaci planety Nový svět se vžil název Odliv. Znamenal odchod těch nejlepších z atlantické civilizace, nejnadanějších, nejprůbojnějších, prostě jedniček. Neměl jsem zase tak přehnané mínění o těch, kteří odcházeli, ale něco na tom bylo.
Gigatuny legované oceli, vycucané z útrob země, mizely v temnotách. Databanky palubních počítačů byly nacpány technologiemi, které byly na Zemi chráněny patenty tak, aby je nikdo nemohl užívat. Nám zůstaly jen zplodiny z továren a hutí, vyrábějících komponenty pro Odliv. Jen ozónosféra, potrhaná tryskami kyvadlových raketoplánů. Jen vyrabované povrchové doly na hnědé uhlí v místech, kde bývaly deštné pralesy.
Můj přítel z města Cairo, Hamid, měl být původně na palubě planetoletu Normandia. Přihlásil se před třemi roky do konkurzu a dostal se do užšího výběru. Jeho široká rodina se zadlužila, aby měl peníze na pobyt ve výcvikovém středisku. Vydržel všechno. Cedil krev skrz pokožku na centrifugách, nechal do sebe pouštět elektrošoky. Donekonečna přehazoval lopatou hromady písku a běhal na pohyblivém pásu. Nadřel do sebe nejrůznější vědomosti – strojařinou počínaje a medicínou konče. Napíchali do něj sondy, šťourali se mu ve vnitřnostech, psychicky ho rozložili na prvočinitele speciálním psychotestem. Nakonec ho nevzali.
Prostě ho nevzali. Asi zapomněl někoho podmáznout. Vyprávěl mi o tom v tichu uvnitř vagónu a v jeho hlase chyběla hořkost. Můj takový je osud, říkal, ale myslím, že jeho srdce odlétalo v planetoletu Normandia k rudým pískům Nového světa.
„A proč ty přišel jsi sem?“ zeptal se pak na důvody mého koketování s věroukou Andrewa F.
„Farma,“ řekl jsem. „Pláně se táhnou za obzor. Za tmy vstáváš, za tmy jdeš spát. Všechno je proti tobě – prší, je to špatně. Neprší, taky špatně. Krávy a ovce nemůžou zabřeznout, protože deště jsou otrávený emisema. Snažíš se znova a znova dovést samice k porodu a vypiplat mláďata, pak přijedou magoři z města a pro zábavu ti postřílejí půl stáda. Nesplníš dodávky a vyženou tě z farmy. Neměl jsem chuť na to čekat. Neměl jsem sílu.“
Ale možná, že už jsem tehdy cítil blížící se kolaps a chtěl jsem si prohlídnout svět, který jsem znal pouze z výukových programů, dokud je to možné.
Pak jsme zkusili otevřít si vlastní kupé, jenže bonus obou našich karet na to nestačil. Můj přítel se rozhodl, že se vypraví proti směru jízdy, všude tam operovaly feňácké skupiny, otevíraly kupé, snažily se vyhnout pastím a hrály Lov, Houpačku, Bažinu. Některá ho přijme.
„A tihle?“ kývl jsem k postavám rozházeným za čirou stěnou po pohovkách.
„Ti už přetažení jsou. A ještě skončit nechci já.“
Zůstal jsem sám u té pohozené vodovodní trubky a díval se, jak se Dračice probouzí, hledá pod pohovkou cigaretu, tričko a kamaše (v tomhle pořadí), pouští si na vyholenou hlavu vodu z kohoutku a tak podobně.
Kdysi to býval velmi pěkný vlak. Každý z plnoprávných občanů ES vlastnil kartu a měl nárok nastoupit do jakéhokoliv vlaku. Při šikovném přestupování mohl procestovat polovinu světa. Úroveň poskytovaných služeb odpovídala statutu

majitele karty a výši zaznamenaného majetku. Ti nejchudší cestovali ve vnitřní chodbě, mohli sedět i spát na řadách sedadel a zadarmo používat bufety i společné umývárny. Nebylo to zase tak nepohodlné, klimatizace udržovala ve všech prostorách přívětivou teplotu.
Pokud jste toho měli na kontě, a tedy i na kartě víc, dopřávali jste si víc i ve vlaku. Najali jste si samostatné apartmá, zašli si do kina, zaplavali v bazénu s umělým vlnobitím a pak si v baru stříkli do žil svou denní dávku alkoholu. Pokud vás to ještě nezmohlo, objednali jste si telefonem děvče na pokoj. Infrastruktura odpovídala vybavení luxusních zaoceánských lodí a cestování mělo v sobě i část jejich atmosféry.
Takhle to fungovalo, dokud se do toho nevložil Andrew Fenn s apoštoly svého potrhlého náboženství. Pronikali přes nejmodernější a nejdůmyslnější obranné systémy do strojoven lokomotiv i do ovládacích stanic na hlavních nádražích. Pohráli si s řídícími počítači a udělali z vlaků továrny na sebevraždy.
Kdo bude chtít cestovat, hlásal Andrew F., zakládající člen víry v Absolutní Hru, bude se zdržovat na chodbách a tam bude zcela bezpečný. Ale kdo chce dokázat své odtělesnění a pohrdání smrtí, ať vnikne do kupé!
Všechny ty kavárny, apartmá, kadeřnictví a obchůdky se změnily v pasti. Každá kovová součást vnitřního zařízení mohla být od té chvíle pod proudem. Pohyblivé prvky mohly vylétnout ze svých pouzder a poranit vás. Co bylo vyrobeno, aby vydávalo zvuk, vám příležitostně cuchalo nervy infrazvukem, nebo vás přímo zabilo příslušnou frekvencí. A tak podobně. Ústřední počítače v lokomotivách ovládaly cokoliv.
Celé generace feňáků si lámaly zuby na odhalování pastí, které vytvořil A. F. Bylo to jako počítačová hra, ve které máte neomezené množství životů – za každého mrtvého účastníka nastupovali další a nakonec byly triky a chytáky A. F. zmapovány. Aby se Hra nestala rutinní záležitostí, začaly feňácké party vymýšlet vlastní pasti.
Upravená pravidla zněla asi takhle: feňáci vniknou do kupé, odhalí a zneutralizují pasti ovládané počítačem. Než je opět uvedou do provozu a opustí kupé, připraví dalším hráčům nějaké překvapení – našlápnou minu, samostříl, otrávenou jehlu v pohovce. Ti šikovnější vnikali do zauzlin signalizačního systému a upravovali program v centrálním počítači tak, aby přihrával jejich vlastním výmyslům. Nakonec se slušelo nechat na místě nějakou pozornost pro budoucí dobyvatele: láhev dobrého pití, kartón cigaret nebo pornočasopis.
Ti, kteří tohle všechno zvládli a už je nic nového nemohlo překvapit ani napadnout, vynalezli boj uvnitř skupiny. Jen namátkou několik variant:
Lov – to znamenalo, že jeden z party znal konfiguraci terénu, čili rozložení pastí v kupé. Ostatní, Lovci, ne.
Bažina se hrála po neutralizaci mechanických pastí, které nebyly propojeny s počítačem lokomotivy. Parta se rozdělila na dvě části, uvedla do provozu programy Andyho F., odjistila kvéry a dala se do sebe.
Zostřenou variantou byla Bažina v noci – nepřátelské skupiny proti sobě postupovaly, aniž věděly, co je v neznámém území čeká za překvapení.
Houpačka byla odrůdou Bažiny, ústřední počítač pomocí generátoru náhodných čísel měnil v nepravidelných intervalech místa a způsoby pastí v kupé.
Tohle ovšem nemohl přežít nikdo. Vrcholem snažení pravověrných feňáků, ačkoliv to většinou popírali, byla samozřejmě jejich vlastní smrt, avšak smrt co nejnepravděpodobnější, nejbizarnější, nejneočekávanější.
Andy F. byl mystik a neměl rád zabíjení neviňátek. Stěny kupé se daly snadno otevřít pomocí karet, ale na těch kartách musel být určitý bonus. Ten narůstal po úspěšném přežívání nástrah. Pokud byl bonus pro otevření dveří stanoven třeba na sto bodů, musela být ke dveřím přiložena karta, na které ta stovka byla, nebo deset bodů na deseti kartách.
Dlouho jsem nemohl pochopit, proč někdo zodpovědný nezakročil a nevyhnal feňáky z vlaků. Slyšel jsem, že když se v Bruselu věrozvěsti víry v Absolutní Hru pokusili zfennovat obří zábavní centrum, bezpečnostní jednotky z nich nadělaly hromadu nuceného výseku. Ale vlaky jezdily dál a rozvážely sebevražednou nákazu dalším generacím.
Většinou to lidi chytne kolem puberty a já jsem nebyl výjimkou. I já jsem měl svůj školní počítač nacpaný daty o pastech, některé jsem dokonce vyštrachal na prastarých disketách z dědovy pozůstalosti. Zatímco strýcové kopírovali z databanky velkého města Kory schémata kombajnů a lékařské a veterinární učebnice, vyměňoval jsem na burze simulace vlakové Hry za jiné varianty. Když jsme na podzim přihnali do velkého města Kory stáda a účastnili se jako diváci Zápasů s býky, vždycky jsme v nějaké putyce narazili na nefalšované feňácké povídání, byl to pro nás větší zážitek než vánoce. V uzlových bodech totiž někteří feňáci vystupovali, doplňovali zásoby alkoholu a munice a prodávali exotické suvenýry. Čekali na další vlak, klábosili a hodně místních lidí si přálo zaplatit jim pivo.
Ale jen málokdo odešel, aby naskočil na rastr, po němž se vystupovalo na vnější ochoz.
Brzy jsem zjistil, že zhruba poslední čtvrtina vlaku patří obyčejným cestujícím. Čidla a elektrické obvody signalizace byly zničené a vytrhané, kupé otevřená a poničená výbuchy. Na mřížkované podlaze tábořily celé rodiny vysídlenců, ověšené nástroji a zemědělským nářadím. Směřovaly k zemím, kde opuštěné domy v liduprázdných pláních se stády zdivočelého dobytka čekají na své nové majitele. V dekretech, které dostaly od Planetární správy, byla zapsána jména těch míst, měla příchuť dálek a všechna jsem je slyšel poprvé.
Hrál jsem s vysídlenci karty a mluvil s nimi o nemocech domácích zvířat i o tom, kdy je nejlepší sít ječmen. Na oplátku mě hostili sušeným ovocem a domácí kořalkou. Někteří tvrdili, že vlak jede ke Kapskému městu, jiní zas k Ochotskému moři. Prozatím byli klidní a plni optimismu, trať se měla rozdělit až za Černým mořem.
Byli to lidé z měst, ale i zemědělci, kterým jejich pole spálily zfetované tlupy endžejs, nebo jim pozemky zabavila Správa za nedodání určených dávek. Znovu a znovu jsem s nimi žehral na Planetární správu a přizvukoval, když se děsili degenerace endžejs v Zásobovaných bodech, které zajímají už jen drogy. Byli milí a stateční, zlomek z těch, kteří putovali v krytých vozech a sdrátovaných nákladácích k místům, které jim nazdařbůh přidělila Správa.
Dlouhé chvíle jsem prostál před nástěnnou mapou světa s barevnými linkami a přemýšlel, zda uvidím mrazivé bažiny Sibiře, Afriku, pozvolna se měnící v poušť, nebo přelidněnou Indii, ze které byla vytlačena všechna divoce žijící zvířata. Z Kamčatky byl nakreslen navazující trajekt do Vancouveru, nevěděl jsem, jestli ještě navazuje, ale měl jsem o tom

pochybnosti. Měl jsem čas až do konce svého života a o jeho délce jsem zatím rozhodoval sám.
Zdálo se, že se čas ve vlaku řídí vlastními zákony. Den se nedal díky stále stejnému modravému světlu odlišit od noci. Toulal jsem se po nekonečné vnitřní chodbě, doloval z beden něco k jídlu a zapřádal rozhovory s osamocenými feňáky, ti zkušenější neodpovídali a dívali se skrz mne. Umírání za průhlednými stěnami se podobalo vzájemnému požírání dravých ryb v obrovském akváriu. Pokud se mi chtělo spát, vracel jsem se vždy k té odhozené vodovodní trubce.
Za pár dnů jsem je znal, jako bych s nimi žil. Dračici a černocha s kůstkou, samozřejmě. Pak tam byl světlovlasý ramenatý vousáč v košili s utrženými rukávy a v kalhotách pořádkových jednotek, nikdy mu nemizel z obličeje lehký úsměv. S černochem soupeřil o vedoucí místo ve skupině. Ačkoliv byl vousatý vazoun nepochybně silnější a nejspíš i inteligentnější, černoch měl silnější osobnost a stíral pořízka při každé příležitosti.
Poslední dva jsem si pojmenoval Myš a Stín. Myš byla drobná a nehezká osůbka, vlasy si před pár měsíci spletla do několika copánků a od té doby se o ně nestarala. I její oblečení bylo šedivé, utahané a nevýrazné. Pohybovala se hraboším způsobem: cupitycupity, ňufnuf začenichání, vždy u zdi, nejraději v koutě místnosti.
A Stín už byl jen stínem člověka, přetažený, zlomený, netečný. Obě dívky se o něho staraly, kompenzovaly si tím nejspíš svůj nenaplněný mateřský pud, oblékaly ho, krmily, ukládaly ke spánku. Každá parta měla své Stíny, podařilo se jim přežít, ale nebyli dostatečně tvrdí, aby se psychicky vyrovnali s mechanismy, číhajícími všude kolem.
Potom se skupina s Dračicí a černochem rozhodla otevřít další kupé.
Blonďatý pořízek se sehnul, propletl prsty do kolíbky a Dračice do ní položila nohu. Černoch postupně přejížděl kartami skupiny přes zámek a počítač, jakmile se dočkal požadované výše bonusu, otevřel dveře. Pořízek se napřímil a Dračice prolétla otevřenými dveřmi, dopadla v polovině místnosti do podřepu a ostražitě se rozhlížela. Rukama v izolačních rukavicích odepjala od pasu zkoušečku a detektor a začala místnost prohlížet.
„Co myslíš, že dělají," ozval se někdo vedle mne a na konci jeho otázky chyběl otazník. Otočil jsem se, mrzutý, že mě vyrušuje. Na potrhaném polstrování se usadil starší muž, který rovněž pozoroval děj za průhlednou stěnou. Vypadal na tuláka, potulujícího se od jednoho Zásobovaného bodu ke druhému a který se na stará kolena uchýlil do vlaku, protože sem si endžejs netroufli. Opravdu mi připadal velmi starý, jistě mu bylo nejméně padesát.
Rozhodl jsem se s neznámým mluvit jako s někým bezcenným a bezejmenným. „Hledají pasti, přece," řekl jsem povýšeně.
„Synáčku," opáčil razantněji, než jsem čekal, „ptal jsem se, abych věděl, jestli tušíš, do čeho lezou!"
Udiveně jsem si starého pána prohlédl podrobněji. „Prostě hrají Hru!"
To, co měl na sobě, bylo vlastně důkladné a praktické feňácké oblečení – khaki triko pod vestou s mnoha kapsami, hnědožlutočerně strakaté kalhoty z bytelné látky a kotníkové šněrovací boty. Na krku i na zápěstích nějaké řemínky, řetízky a korálky. Měl tvář s chytrýma očima drobné šelmy, poskládanou do vrásek, nad spánky dlouhé kouty v krátkých šedých vlasech, ale pořád to ještě byly kouty. Mohl to klidně být jeden z feňáckých veteránů, kteří ve vlacích prožili desítky let, na jejichž existenci jsem nevěřil.
„Ano, hrají Hru, ale to je odpověď, která nic neříká. Vidím ti na nose, jak rád bys tam byl s nima. Tak se dívej, synáčku, ať se poučíš. Sleduj je pozorně."
Dračice mezitím odšroubovala kryt zauzliny, rozpojila nějaké obvody a místnost, která byla kdysi prodejnou suvenýrů a drobných zbytečností, se dala pokládat víceméně za bezpečnou. Zbytek party vešel dovnitř, chvíli se rozhlížel a pak se do průzkumu další místnosti pustil Pořízek. Stěny se nedaly zprůhlednit zvenku a tak jsme nevěděli, co se uvnitř děje.
„Synáčku, promiň, ale já jsem si už dlouho s nikým nepopovídal. Jestli tě obtěžuju, klidně to řekni. S váma z farem se dá o lecčems mluvit, přicházíte do vlaku starší než tihle blázni z měst a zajímáte se o svět."
„My z farem?" Náhle jsem měl pocit, že hraju tisíckrát obehranou roli. Celý jsem splaskl, jak ze mne se zasyčením vylétly představy o vlastní jedinečnosti a nezastupitelnosti.
„Jistě, viděl jsem už plno takových, jako jsi ty. Dětství jste strávili u počítačů, pasti znáte perfektně, ale…"
„Ale?"
„Ale když dojde na střílení, nemáte šanci! Podívej, v každém velkém městě na trati se počet feňáků zdvojnásobí. Ale Hra je proseje, za pár dní už většina těch nových leží podél trati. Jenže ti, co zbydou, to prostě mají v krvi… Co myslíš, že se teď stalo?" přešaltoval starý téma hovoru.
„Objevili sekci, do které nikdo před nimi nepronikl. Žádné dodatečné pasti," zapípal jsem odpověď. Ten dědeček to měl v hlavě dobře srovnané.
Během našeho hovoru se stěna projasnila, Pořízek stál uprostřed malé kavárny, upravené a neporušené, až se zdálo, že je prvním, kdo do ní od zásahu Andyho F. vstoupil. Žádná povalená křesla, žádné škrábance od kulek, žádné rozházené kosti. Až se mi zatajil dech, jak se kavárnička podobala cukrátkovým obrázkům z dětských knížek. Celá byla laděna do zelena od lehké zeleně mladé trávy přes hráškovou až k temnému safíru. Titěrné stolky a židličky, karafy nad malým barpultem, naplněné všemi odstíny zelené barvy. Na stěnách visely prodejní automaty, pojaté jako vesele pomalované chaloupky, které vám mohly vyklopit čokoládu, pišingr, nebo vás třeba vyfotily.
„Jsou první," opakoval jsem. Tolik jsem si to přál.
„Myslíš, synáčku? Tak se dívej, dívej se!" A já jsem se díval.
Pořízek váhavě sebral z barpultu kovovou minci, jakou se platilo v době před Odlivem a hodil ji do jednoho z těch domečků; vypadla krabička cigaret v originálním balení. Pořízek vyklepal jednu retku, zapálil ji a zkoumavě vtáhl kouř do plic.
Místností prolétlo silné bílé světlo. Pořízek uskočil, rukama si zakryl oči, ale cigaretu měl stále vraženou v ústech. Několikrát zesílený blesk nástěnného fotografa ho oslnil a na pár vteřin vyřadil z činnosti.
Pak se začaly místností míhat temné šmouhy. Z otvorů na vracení drobných nástěnných prodavačů vylétaly mince s pěkně nabroušenými hranami, parta, která se tu s tím piplala, odvedla precizní práci. Pořízek krvácel, několik kotoučků

se mu zaseklo do těla, avšak zranění zatím nebyla vážná. Zdánlivě chaotický pohyb mincí ho tlačil k barpultu. Když ho nahmatal a přehoupl se za něj, byl v bezpečí.
Ještě chvíli trvalo, než se mincovníky vyprázdnily. Pak se Pořízek vztyčil za barpultem, zamával na své přátele a vyfoukl kouř. Jenže ještě nebyl konec.
Z barové desky vyrazila kolmo do vzduchu láhev. Dříve byl vyhazovací mechanismus nastaven tak, aby láhev vyskočila barmanovi přímo do nastavené dlaně, mohlo to být hodně efektní. Jenže teď ta láhev vystřelila jako torpédo a roztříštila se o strop. Nejspíš byla naplněna čistým lihem. Výpary z tekutiny se setkaly se žhavým koncem cigarety a vzňaly se. Hořel barpult, hořel Pořízek, hořelo všechno.
Za dalších pět vteřin vystříkla z hubic požárního systému pěna, v místnosti se zachumelilo, plameny zhasly a krajina se rázem změnila v maketu grónské krajiny o vánocích. Dal jsem se do smíchu. Bylo to představení s perfektní režií a načasovanými gagy.
Starý pán se nesmál, naopak, vypadal velice smutně. A představení pokračovalo.
Pořízek, obalený pěnou jako sněhulák, se potácel ke dveřím a mával rukama, stěna mezi námi a jím utlumila křik. Dračice s černochem ho chytli do smyčky dlouhé záclony a táhli k sobě, jenže tkanina v místech dotyku s Pořízkovým tělem mizela, tála. V hasicím systému byla kromě pěny ještě koncentrovaná žíravina. Bylo jednodušší polévat Pořízka vodou a pěnu z něho spláchnout, což činila Myš s plastikovým vědrem, zatímco Dračice vytáhla Pořízka ven, na druhý pokus, první záclona se v rozleptaných místech přetrhla.
Smrtonoš, který s ostatními maskami zahajuje ve velkém městě Korá Zápasy s býky, nevypadá nikdy ani z desetiny tak děsivě jako Pořízek, když ho opláchli. Bylo až s podivem, že dosud stál na nohou. Jediné, co dosud odolávalo působení agresivní látky, byly plachtovinové kalhoty. Horní část těla jste mohli vyfotit a používat jako pomůcku při hodinách anatomie, žádný řez tělem, který jsem kdy viděl, nevypadal tak názorně. Z cárů sežehlých tkání vyčnívaly obnažené kosti a žebra, vespod se dalo rozeznat pulzování vnitřních orgánů. Umrlčí hlava se otáčela, jako by si chtěla ještě všechno prohlédnout již neexistujícíma očima. Když se Pořízek konečně svalil na zem, oddělilo se od trupu ještě několik menších částí.
Tiskl jsem si pěsti ke spánkům a dýchal lehce a povrchně jako uřícený pes, dokud mě Tulák nechytil pod ramenem a neodtáhl pryč.
Tulák byl někdo s výsadním postavením, protože mu patřil malý kutloušek tři na čtyři metry, vmáčknutý do jednoho kupé a ze všech stran uzavřený. Původně tam byla nejspíš zubní laboratoř, svědčil o tom stůl z masivního falešného mramoru a okachlíkované stěny. Nad nízkým stropem byla zřejmě ještě jedna místnost. Na zemi leželo rozhozené pěnové lehátko a spacák, ve vzduchu visel pach z neumytého nádobí. Nad Bunsenovým kahanem se v otlučené konvici vařil čaj, silný a hořký.
Seděl jsem na tom stole a on se na mne koukal z nízké stoličky, propletl prsty a podložil si s nimi bradu.
„Souvisí to s Odlivem," řekl. Mlčel jsem.
„Pro ty děti neexistuje budoucnost," pokračoval, „a ony to vědí. Budoucnost odešla na Mars. Celá, nám z ní nezbyl ani kousek."
„Máš komplex z Odlivu, příteli," utrhl jsem se na něj. „Třeba jsi kdysi taky chtěl letět a nevzali tě pro chudokrevnost?"
Nenaštval se, jen se krátce zasmál.
„Synáčku, já jsem se narodil tři roky po tom, co první člověk vstoupil na Mars. Začal jsem chodit do školy, když se chystala další expedice. Sedm raketoplánů sedmi mocností, víš, co to bylo za humbuk? Říkalo se tomu Rok Marsu. Tenkrát se poprvé provalilo, co je vlastně na Marsu zajímavého – energie! Energie, synáčku, pořád jde jenom o ni. V dalším startovacím oknu už odlétaly planetolety, které se nevracely. Z jejich trupů vznikly první marsovské základny. A pak už to šlo ráz na ráz. Nejdřív byla kolonizace prestižní záležitostí, pak strategickou a od chvíle, co je na Marsu atmosféra, je to už jen útěk z téhle vycucané chudinky Země."
Poprvé jsem si uvědomil, jaký to byl tenkrát úžasný objev, zjištění, že Nový svět byl kdysi živou planetou a že pod limonitovou krustou jsou kromě zmrzlé vody uloženy i obrovské zásoby fosilních paliv. Stálo to za pokus znovu tu gigantickou zásobárnu energie oživit. Obnovení kyslíkové atmosféry nakonec nebylo neřešitelným problémem. Kolem rovníkového pásu Rudé planety se podařilo vytvořit podnebí podobné našemu subarktickému a prognózy slibovaly, že bude stále lépe a radostněji. Ráj na zemi, přesněji řečeno ráj na Novém světě.
Neříkal jsem nic, Tulák shodil ze stolu papíry a odkryl malou televizní obrazovku. Zapnul ji, pili jsme čaj a pak kořalku z poloprázdné láhve, kterou vytáhl zpod spacáku. Sledovali jsme sestřih ze sportovních zápasů, komentář byl v univerzálu a dole běžely titulky v azbuce. Následovalo zpravodajství, byly čtyři hodiny středoevropského času ráno, ale my už jsme stejně nebyli ve Střední Evropě.
Pořádkové jednotky na obrazovce potlačovaly nepokoje kdesi na Balkáně, v oblastech, které neměly plnohodnotné členství v ES. Demonstranti požadovali přidělení uprázdněných pozemků v jižní Francii a volný přístup do Zásobovaných bodů. Pořádkové jednotky do nich střílely z rour, do kterých byl předtím upěchován střelný prach a železný šrot, zřejmě to vycházelo laciněji než použití tanků a samopalů.
„Co myslíš, proč Správa nezasáhne taky proti feňákům? Proč je nevyžene z vlaku?" obrátil jsem se k Tulákovi.
„Synáčku," řekl měkce, „díky feňákům vlaky vůbec ještě jezdí. Kdyby tady nehráli ty své hry, nahrnula by se sem chátra ze Zásobovaných bodů a to by byl konec. A oni nejsou jen ve vlacích, víš, feňáci s vyšším zasvěcením žijí ve stanicích a udržují trať průjezdnou. Obyvatelé krajů, ve kterých Správa nemá vliv, mají z tratě panický strach. Bez feňáků by už dávno vyházeli koleje do vzduchu dynamitem. A po trati nejezdí jenom tyhle vlaky. Ze Sibiře a z Afriky přivážejí nákladáky naftu a uhlí, opačným směrem vozí popel z jaderných elektráren."
Argumenty jednoduché, jasné a srozumitelné. Propojenost víry v Absolutní Hru s Planetární správou. Sám jsem se divil, že mě to nenapadlo dřív.

Pak se mě zeptal, jestli jsme byli vyhnáni z farmy pro nesplnění povinných dodávek. Ne, odpověděl jsem a vyprávěl o našich strojích, které jsme po mnoha peripetiích vyškemrali od Správy, o slévárně, v níž jsme byli schopni provádět jakékoliv opravy. Měli jsme kanál na dovoz dřevěného uhlí, jednotku na výrobu bionafty, prostě, stáli jsme si dobře. Vlastně jsem měl to místo velice rád.
V televizi běžela reportáž ze startu planetoletů. Kamera zabírala obrovské kolosy podélně a ujížděla dozadu, aby vzbudila dojem, že se monstra již řítí obrovskou rychlostí. Komentátorka mazlivě vyslovovala jména meziplanetárních křižníků: Valkyra, Three points, Shaken, Piraňa. Na pozadí monumentální symfonie kdosi četl seznam prominentů, kteří rovněž odlétali k Novému světu.
„Ježíši…“
„Děje se něco?“ ohlédl jsem se po svém společníkovi.
Vypadal vyděšeně. „Vždyť odlétá skoro celé vedení Planetární správy!“
„A není to jedno?“ neztrácel jsem klid a přihnul si z téměř prázdné láhve.
„Není! Generálové utíkají z prohrané bitvy! Nastoupí garnitura, která se bude starat jen o sebe a nebude šťourat do záležitostí Afriky a Asie. Nebude zbůhdarma vyhazovat prostředky na provoz vlaků a Zásobovaných bodů!“
„Kecy,“ odfrkl jsem, ale pak mi to došlo.
„Víš, nevím, jestli to s tím souvisí, ale před týdnem měl vlak skoro den zpoždění.“
Prudce se obrátil od obrazovky. „Jseš si jistý?“
Byl jsem si jistý. Vlaky jezdily na dohled od farmy a já si dlouhá léta zaznamenával jejich intervaly.
Vytáhl ze stolu klávesnici počítače a připojil ji k televizi. Rychle přejížděl prsty po klávesách, ale odpovědi na jeho otázky byly zmatené.
„Ježíši Kriste,“ šeptal. „Zablokovali to. Ježíši Kriste Spasiteli, to by mohlo znamenat… že v zásobnících dochází palivo. Svatá Panno Milostiplná, snad se ten křáp nezastaví někde v bažinách. Snad jsme ještě nevyjeli z Evropy.“
Trvalo chvíli, než se uklidnil. „Nedokážu se napojit na centrální počítač. Ale to nic neznamená. Tak rychle to přece nemůže jít. Feňáci nejspíš někde přepálili dráty, zásobníky v lokomotivě by měly vydržet pár týdnů.“
Věděl jsem, že uklidňuje hlavně sám sebe.
Chytil mě za ruku a obrátil k sobě mou ztvrdlou dlaň. „Jsi blázen, synáčku, že jsi vůbec nastupoval do vlaku. Snažil ses něco vytvořit a pak jsi od toho utekl. A co myslíš, co se stane, až přestane fungovat přerozdělovací systém? Až v určený den v Zásobovaném bodě prostě nepřistane vznášedlo? Víš, co bude, až se zvednou endžejs, kteří dostávali všechno zadarmo?“
„Vím,“ řekl jsem. Upadal zase do svého kazatelského způsobu řeči.
„Nesnaž se dokazovat svou odvahu tady, vrať se bránit svoji farmu!“
„Jsem od své farmy vzdálený tisíce kilometrů,“ řekl jsem a byla to pravda.
Poděkoval jsem za čaj a vyšel do chodby, přiopilý a dezorientovaný. Rozrazil jsem zástup čumilů před sekcí, kterou před mnoha hodinami otevřela parta s Dračicí a černochem. Pořízkova smrt je nezarazila, pokračovali dál.
Předmět, vznášející se v potemnělé místnosti, se podobal rotační sekačce na trávu: soustava do válce spojených nožů se otáčela kolem podélné osy, nelogicky měnila směr a nalétávala na černocha, kterému se zatím vždy podařilo uskočit. Na první, druhý a třeba i dvanáctý pohled se zdálo, že „sekačku“ pohání něco na způsob antigravitace. V té chvíli jsem ještě nevěděl, ze pohyb monstra je kopírován nervy drásajícím nízkofrekvenčním bzučením, které by slabší povahy (například mě) donutilo samo o sobě lézt po zdi a řičet hrůzou. Kromě černocha, sekačky a několika drobností byla místnost prázdná, připravená pro představení s titulem Hra kočky s myší.
Černoch zřejmě vzdoroval už velmi dlouho. Popelavý ve tváři uskakoval, tiskl se k podlaze i ke stěnám, dělal chyby, ale žádná z nich zatím nebyla osudná. Jeho přátelé se dívali dveřmi, kterými černoch do místnosti vstoupil, ale ke kterým se už nemohl dostat. Zatímco jeden konec sekačky černocha ohrožoval, druhý vždy blokoval ústupovou cestu. Ti, kteří divadlu přihlíželi, mlčeli, levitující předmět přesahoval zkušenosti všech.
Za černochovými zády, to znamená mezi ním a zavřenými dveřmi do chodby, skrz které jsem se díval já, číhal dosud neiniciovaný elektrický oblouk, jedna z nejprimitivnějších pastí, jejíž přítomnost už všichni diváci vytušili. Černoch tančil na špičkách svůj tanec smrti, mohl si jen vybrat, zda se nechá sekačkou rozsekat nadrobno, nebo se ogriluje tisícem voltů. Ta parta sadistů, která připravila žíravinu do požárních hubic, odvedla skvělý výkon i tady, Andrew F. by jim poklepal uznale na ramena.
Když čidla elektrického oblouku registrují vaši přítomnost a vy stále váháte vstoupit do kýženého místa, pokusí se vás ústřední počítač nalákat: otevře dveře do chodby, obvykle zablokované a nedající se zevnitř odemknout. Tak se to stalo i v tomhle případě. Stěna se rozjela a bzučení proniklo do chodby. Pak jsem vstoupil do Hry i já.
Nevím, jaký záblesk geniality mě osvítil. Ve chvíli, kdy překážka mezi mnou a černochem zmizela, hodil jsem po té šílené létající věci opěradlo ze sedačky. Z šera vytryskl paprsek, spojil obě zamaskované elektrody, zapálil opěradlo a rozřízl na dva kusy. Jeden kus však zasáhl sekačku blížící se k černochově hrudi, odrazil se od ní a spadl na zem. Sekačka nadskočila a pak se se zachvěním vrátila do původní polohy. Černoch pochopil také, zachytil jeden z břitů rukou a strhl monstrum na zem. Přeskočil trosky, vyrval Myši kulomet a pálil zběsile do všech koutů, dokud bzučení naráz neustalo. Dračice rozpojila kontakty oblouku, vzala mě za ruku a odvedla k troskám.
„Sekačka“ byla vyrobená z balzy a natřená kovovou barvou. Byla velmi lehká a zavěšená na tenoučkých neviditelných nitích. V určitých místech ji nadhazovaly proudy vzduchu nebo přitahovaly elektromagnety (nátěr byl magneticky aktivní) a v zšeřelé místnosti vznikla iluze, jejímž cílem bylo vehnat vetřelce do oblouku. A skončit v elektrickém oblouku, to byla děsivá ostuda jak pro jednotlivce, tak pro celou skupinu.
Od té chvíle jsem patřil k nim.
V následujících dnech jsem se vznášel v oblacích, nadšený, že mě ti báječní lidé přijali, abych vzápětí upadal do

nejčernější deprese z toho, jak jsem se dobrovolně spolčil se šílenými sebevrahy. Jedl jsem s nima fazole, kouřil cigarety a poslouchal obehrané historky, například tu veselou o jakémsi Crickovi, kterého propíchla čepel vymrštivší se z příslušného otvoru v okamžiku, kdy nebožák používal WC, tak tu jsem slyšel celkem třikrát. Sledoval jsem, jak se černoch miluje s Dračicí, tentokrát i se zvukovým doprovodem, vdechoval pach jejich těl a ve chvílích spánku snil, že jsem na černochově místě. Myš se mi sice sama nabídla, velice decentně, ale když jsem ji odmítl, nenaléhala.
Uhnízdili jsme se v maličkém videokinu a do omrzení si pouštěli kreslené grotesky o veselých zvířátkách, která se navzájem prostřílela z brokovnic, rozjezdila na placku parním válcem a roztloukla pneumatickými kladivy, aby zase vstala a honila se dál. Čas plynul tím zvláštním způsobem, pamatuju si nejmenší podrobnosti z těch dnů, z té místnosti, i tváře nových známých, které se v modravém světle podobaly břichům leklých ryb.
Jedné noci jsem měl sen. Bylo mi devět let, byla noc a já se díval přes dlouhá stébla trávy na jasné letní hvězdy. Zpocenýma rukama jsem svíral staříčkou brokovnici, vyšla na mne zrovna hlídka, a šeptem jsem prosil božstva země a božstva vod, aby rozbahnily příjezdové cesty. Mé prosby nebyly nic platné, ozval se řev motorů a nad obzor se vyhouply rovery, ze kterých zněl nepříčetný křik a smích. Endžejs.
Endžej, v množném čísle endžejs, je zkratka výrazu, který v univerzálu znamená „nemá práci“. Byli výsledkem pokřiveného pojetí humanity, nesmyslných předsevzetí typu „postaráme se i o ty nejchudší“. Vytvořili je politici Evropského společenství, kteří před volbami sháněli hlasy líbivými volebními programy. Endžejs, lidé degradovaní nečinností, tábořili u velkoplošných obrazovek v Zásobovaných bodech a většinou se snažili zachovat zdání pořádku a formální samosprávou, aby nepřišli o své pohodlné živobytí.
Žilo jich příliš mnoho na příliš malé ploše a snad proto přestali dodržovat obvyklá schémata chování. Jejich reakce se nedaly odhadnout. Zabíjeli z omrzelosti vlastním životem, z nudy, ze zvědavosti. Byli jako děti, které týrají malé zvíře a pak se diví, že je to špatné. A přitom se sami tolik báli bolesti!
Byl jsem stále ve svém snu. Tiskl jsem kopající pažbu brokovnice loktem k žebrům, mačkal spoušť, lámal zbraň a znovu ji nabíjel. Křičel jsem a plakal. Pak jsem se probudil.
Myš se mi dívala zblízka do tváře.
„Jsme odepsaní,“ šeptal jsem. „Nikdo se nikdy nevrátí z Nového světa, aby nás tahal ze srabu.“
„Já vím, bratříčku, já vím,“ odpovídala mi rovněž šeptem Myš. „My všichni to víme.“
Samozřejmě, mohl jsem odejít na chodbu a dělat, že se mě to netýká. Že jsem nikdy nepotkal někoho, komu jsem v duchu říkal Dračice.
Jenže do konce života bych si opakoval, že jsem se v rozhodující chvíli zachoval jako nějaký ubrečený endžej.
„Trvá to už moc dlouho,“ řekl černoch. „Zahrajeme si Bažinu.“ Dračice mi podala automat mrtvého Vlka. „Budeš hrát s námi?“
„Zkusím to,“ natáhl jsem se pro tu ošklivou zbraň, měla zásobník trčící do strany a tři hlavně, dvě z nich sloužily, tuším, k částečnému odvádění spalin.
Ze dvou stran jsme vnikli do neprozkoumaného kupé, já, Myš a Stín proti černochovi s Dračicí. Neměl jsem strach, cítil jsem jenom jakési rozjaření a radost z nadcházejícího boje. Vnímání se mi zostřilo, to jak mi bušící srdce pumpovalo do těla adrenalin.
Stěny kupé šly zprůhlednit zvenku bez problémů. Uvnitř byla soustava pokojíků s mrňavými sociálky a společnou klubovnou a jídelnou. Ta jídelna byla téměř u našeho vchodu, letmo jsem se domluvil s Myší, že se v ní opevníme a budeme čekat na útočníky.
Ještě než se za námi zavřela stěna, zaslechl jsem, jak černoch říká Dračici: „Až dohrajeme, půjdeme se podívat, jak se daří Kraiterově partě.“ Z toho je vidět, jak naši protivníci odhadovali naše šance.
Zalichotím si a řeknu, že ze mne mohl být docela dobrý feňák, takový lepší průměr. Kdybych si býval našel nějakou umírněnou partu, přidal se k ní a začal zvolna, pomaloučku, no a pak bych to u nás na farmě dával za dlouhých zimních večerů k lepšímu. Jenže teď jsem po uši vězel v „Bažině v noci“.
Vzpomínky na další chvíle mám zpřeházené a navíc zakryté rudou mlhou. Dračice na svém konci kupé zasunula hlaveň samopalu do vzduchotechniky a zmáčkla spoušť. Vypálila celý zásobník, projektily přeletěly všemi pokoji až do toho našeho a několik z nich zasáhlo Stína do plic. Neměli jsme čas ho ošetřit, vykrvácel dřív, než Hra skončila, tiše a odevzdaně. Já a Myš jsme proběhli do jídelny vedle, tam jsme byli v bezpečí před odraženými střelami. Průhlednými stěnami jsme sledovali, jak se k nám černoch s Dračicí rychle propracovávají.
Z hlubin mého mozku vyskočilo zvíře, které má v kritických chvílích reakce zjednodušené na útok a útěk. Rozhodlo se pro útěk, jenže nebylo kam utéct. Pokusil jsem se dostat do kouta, abych měl alespoň krytá záda, když se pode mnou propadla podlaha.
Normálně je mezi podlahou a dnem vagónu ještě manipulační prostor pro různé rozvody, jenže tady nebyl. Kus podlahy prostě vypadl, dunění kol proniklo dovnitř. Kraj otvoru mě udeřil pod ramena a jeho hrana se mi zařízla do prsou. Visel jsem s nohama klimbajícíma se nad kolejištěm, tiskl zpocené dlaně k mřížkované podlaze a zvolna sklouzával dolů. Myš mi spěchala na pomoc kolem nějakých stolků, ze stěny vyjel vodorovný pult a přimáčkl ji k protější konstrukci. Přišpendlená v pase se předklonila, plivala krev a zvracela. Dračici s černochem chyběly už jen jedny dveře, aby nás dorazili. Za průhlednou stěnou se rýsovaly siluety čumilů.
Ve chvíli, kdy černoch míjel jednu z koupelniček, vytryskl ze sprchy paprsek páry. Zasáhl černocha do prsou a jak černoch padal, prořízl mu měkké části hrdla a odfikl kus boltce. Dračice strávila chvilku zkoumáním, zda není tryska pohyblivá a zaměřovaná na cíl čidlem. Během té darované chvíle jsem se o sebe dokázal postarat sám.
Nepamatuju si, jakým způsobem jsem se dostal z díry. Náhle jsem se opíral o dveře do chodby, zapíral automat do boku a tiskl spoušť. Proud lesklých nábojnic se řinul ze závěru, střely dopadaly na protější stěnu pokoje a v souladu se zákonem o úhlu dopadu se odrážely do chodbičky, ve které číhala Dračice s mačetou v ruce. Pomalu jsem natáčel

hlaveň, aby se do toho horkého proudu dostalo i tělo holohlavé dívky a opravdu, málem jsem ji dostal. Bohužel, ve chvíli, kdy to vypadlo opravdu velmi slibně, se ozvalo kovové zacvakání a škubající železo v mých pěstích znehybnělo. Zvíře, které mě ovládlo, mi nedovolilo nechat si pár nábojů na horší časy, které nastaly vzápětí.
Dračice vskočila do jídelny a ledabylým pohybem mačety odtrhla kryt elektrické instalace na stěně. Přejela ostřím po obnažených kontaktech, zajiskřilo se a pult přestal tisknout Myš ke stěně. Myš padla na zem a stočila se do klubíčka. Dračice se hnala na mě.
Zdálo se, že nic nebrání, aby zabořila mačetu do mých útrob. V té chvíli stěna, o kterou jsem se opíral, povolila. Vypadl jsem na chodbu, před očima se mi mihla mačeta a narazila do opět uzavřených dveří. Nade mnou stál starý Tulák: „Ještě máš šanci, synáčku!“
Na to, aby samojediný otevřel dveře, před Hrou zablokované, musel mít na kartě bonus jako sám velký Andy.
Dračice probíhala kupé k otvoru, kterým jsem vešel já s Myší, ale byl jsem venku, zvíře zmizelo z mého mozku a já jsem mohl rozvažovat. Mohl jsem počkat, až Dračice vyběhne, hodit po ní hvězdici a pak se jí postavit – ale to bylo jako chtít nafackovat parní mlátičce. A tak jsem otevřel dveře na vnějším plášti a vyběhl na vnější ochoz s cílem opatrně seskočit a znovu nasednout, až kolem mne přejede pár vagónů; uvědomil jsem si totiž, že dunění kol z díry v podlaze znělo velmi pomalu.
Přehoupl jsem se přes zábradlí. Mačeta pročísla vzduch centimetr od mé hlavy, zpanikařil jsem a zachytil nártem o horní tyč zábradlí. Kutálel jsem se po šikmém rastru hlavou napřed. Tímhle způsobem se spolehlivě zabijete, i když vlak jede slabou třicítkou.
Tiskl jsem tvář do hlíny a netroufal si odhadnout, kolik mám zlomených kostí a jak se daří páteři. Kousek ode mne znělo cinkání, takové, jako když mačeta klouže po oceloplastikovém rastru. Dopadla do trávy asi deset kroků ode mne. Zvedl jsem oči: vlak stál.
Přesněji řečeno, zatím ještě nestál, ale pohyboval se rychlostí procházkové chůze. Došel jsem pro mačetu, vyšplhal se do poloviny rastru, poněkud nepohodlně se tam usadil a díval se na Dračici, stojící u zábradlí nehybně jako socha.
Vlak se pohyboval ještě několik hodin. Kolem se ploužila jakási polopoušť zalitá sluncem, písek, trsy trávy, skupiny pokřivených stromů, celé to připomínalo pozadí počítačové hry s názvem Kung-fu. Chvílemi se zdálo, že vlak opět zrychluje, ale bylo to jenom zdání. Pak se zevnitř ozvaly tlumené výbuchy, to když byly iniciovány nálože, nastavené na přerušení elektrického obvodu. Dveře vagónů se se slabým zasyknutím pootevřely a už tak zůstaly. Na vnější ochoz vycházelo stále víc lidí, až jich tam bylo tolik, že někteří museli sestoupit.
Vlak se stále ještě šinul po nekončící polopoušti, holohlavá dívka stála bez pohnutí u zábradlí a já hýčkal na klíně její mačetu. Stovkám feňáků se právě hroutil jejich svět.
Přišla noc a v planině zahořely ohně. K ránu si několik skupinek vzalo flinty a pokusilo se zahrát si v mrtvém vlaku na honičku, jenže už to nebylo ono. První z cestujících odcházeli s improvizovanými batohy do krajiny. Dračice se stále ještě neprobrala ze šoku, ležela na lůžku z rozbitých sedaček, do kterého jsem ji večer uložil. Mohl jsem s ní vyřídit svou záležitost, jenže to by bylo stejně zaživné jako s nafukovací figurínou. Nechal jsem to být.
Ze stěny vlaku jsem odmontoval mapu a dlouho jsem se nad ní s Tulákem přel, kde jsme, zda v Asii, nebo jestli jsme přes Arabský poloostrov přejeli do Afriky.
Ještě asi týden jsme strávili ve stínu temné siluety, i když bylo jisté, že už se nikdy nerozjede. Vyzbrojili jsme se zbraněmi z Tulákova tajného skladiště a nabrali tolik potravin, kolik jsme unesli. Přidalo se k nám pár dalších lidí, mezi nimi i Myš a ten snědý chlapec, se kterým jsem si prvního večera ve vlaku povídal o Andrewu F. (Hamid al Vajo atd.).
Mohl jsem přibrat i Dračici, ale Tulák byl proti, říkal, že se za pár dní oklepe a bude z ní opět dokonalá mašina na zabíjení s autodestrukčním programem. Stejně se jí ujali nějací její dřívější kamarádi.
Nestal jsem se hrdinou vlakového rituálu. Nestal jsem se ani jeho obětí. Byl jsem jen účastníkem něčeho, co jsem ještě nedokázal pojmenovat.
Bylo jen jedno místo na planetě, které jsem pokládal za domov. Rozhodl jsem se znovu ho najít.
Tuláka a Hamida zabili cestou endžejs.
Ale já jsem se vrátil.